

La descoberta del món exterior

pel Dr. Jeroni Moragues

Parlar d'una consciència en l'infant com de l'aplicació d'un sistema de valors morals que dirigeixen una conducta, no té cap sentit. Voler que l'infant apliqui a uns objectes que tot just acaba de conèixer, uns valors que són producte d'una experiència llarga, complicada d'uns sens fi de necessitats socials i d'especulacions espirituals, seria un contrasentit.

I no obstant aquesta manca de sentit i aquest contrasentit, han estat l'única norma educativa de molts pedagogs i de molts pares de família.

Per això cal aclarir per endavant que quan parlem de la consciència de l'infant, parlem només d'una *consciència de les coses* (coneixement de la seva existència i de les seves qualitats; utilització de les seves possibilitats).

I això resulta molt més pràctic i molt més senzill. Quan l'infant conegui el món—és a dir, quan en tingui consciència—es trobarà que si la nostra intervenció ha estat feliç (a base d'ésser evolutiva), al costat de la seva consciència subjectiva del món, té una altra consciència objectiva del món feta de valors i d'intencions morals.

Cal que l'observador mai no perdi aquest punt d'aguait: que per posar una llei moral al món cal abans que tot coneixe-l.

La primera manifestació psicològica de l'infant tendeix sempre a servir una necessitat immediata: defensa del fred o de la llum, supressió de la gana o de la sed. L'infant no es posa en contacte amb el món exterior, ni cerca el seu món interior. Aquests